

очитѣ ми, като на длань. Само Бургазъ още се крие нѣкжде срѣдъ своитѣ блата. Но азъ не бързамъ да го открія: — не ще ми избѣгне!

Вторачилъ съмъ се въ родната морска ширь — и си мисля.

— „Да си привържа на кръста дветѣ картуни, че да се метна въ морето отъ Месемврия и ха —

Созополъ. Сушене на чирозитѣ.

право въ Созополъ! За колко ли часа бихъ стигналъ тамъ? Отъ банитѣ въ Варна до Галата стигамъ за два часа. Но тука . . . леле, ще трѣбва да се плава цѣлъ день!“

Заплесналъ съмъ се, а Стоянъ пакъ ме безпокои. Той е отминалъ далечъ напредъ и крещи: „Хо-о! Хай-де-е!“ Да му се не види и хайдето, — не ме оставя да се нарадвамъ на тоя величественъ заливъ! Знамъ ли азъ, дали ще ми се случи пакъ нѣкога да мина отъ тука?